

Jász Attila

Átiratok

ki kell találnia. Daid&Ikar

Egy nap, amikor nem nézek az ablakra, mégis pontosan tudom, képek úsznak előttem. S azt is, nagyjából milyenek. Amikor két kapálózó láb tűnik el az amúgy bukolikusan nyugodt tenger felszíne mögött. A cím mégis jelenvalóvá teszi, ezért a másik szereplő nyomozni fog utána mindenhol. Szárnyakat és eltűnt testet keresve üres utcákon és zsúfolt könyvespolcokon. És lassan rájön majd, ki kell találnia valami új történetet megint.

próbarepülés közben. Daid&Ikar

Egy nap, amikor a festő tekintetétől kísérve levegőbe emelkedik az általa tervezett gép. Óriási vászonszárnyak, egy őskori madaré. Éppen alá kap egy felszálló légáramlat, és kiszámíthatatlan irányba sodorja. Legendák magasába. Alatta hívogató a mélység, és az eltelt néhány évszázad valósággá válik. Ahogy sárkányrepülő képében a tervrajz is. Kiderül, hogy a lehetőség tényleg benne volt abban a tekintetben, amelyben a szakadék széléről kíséri az álmógép emelkedését és zuhanását. Da Vinci szolgájának halálát. Próbarepülés közben tökéletesen szabaddá válva a fizikai korlátok által.

a fészeklakó. Daid&Ikar

Egy nap, amikor megépítettem végre a fészket és felcsatoltam szárnyaimat, amit egy kora reneszánsz festmény alapján készítettem a repülő szerkezethez. Hogy az ájult, a forró aszfalt közepén haldokló bácsi lelkét felvihessem e szerkezet segítségével a természetvédelmi területen álló ritka fa tetejére. Hogy dédelgessem kicsit, hálósákba bugyoláljam, menta- és citromfűteával nyugtassam. Miközben a mentősök a kötelező fél óra után sem akarták elengedni a testét. Csak gyömszölték, és elektromos árammal ütötték. Vigasztaltam a fészeklakót, lassan továbbmehetünk majd. Lassan megnyugodott, éreztem, ahogy megkönnyebbül. Bólintottam neki, igen. Elővettem a járgányt újra. Kérdő pillantására a nap felé biccentettem, és megkértem, hogy segítsen tekerni. Emelkedhettünk végre tovább.